

„Ha valaki első akar lenni, legyen a legutolsó, mindenkinek a szolgája.” (Mk 9,35)

A tanítványok Jézussal Kafarnaumba tartanak, és útközben hevesen vitatkoznak egymás között. Amikor azonban Jézus megkérdezi, hogy mi a vita tárgya, nincs bátorságuk válaszolni, talán azért, mert egy kicsit szégyenkeznek is: azon vitatkoztak ugyanis, hogy ki a nagyobb közülük.

Jézus már kétszer is beszélt nekik titokzatos szenvedéséről, de Péter és a többiek számára túl nehéz volt ezt megérteni és elfogadni. Valójában csak Jézus halálának és feltámadásának megtapasztalása után fedezték fel, hogy ki is Ő valójában: Isten Fia, aki szeretetből odaadja az életét.

Ezért Jézus leül, odahívja őket maga köré, hogy segítsen nekik tanítványokká válni, és elmagyarázza, milyen is az „evangéliumi elsőbbség”.

„Ha valaki első akar lenni, legyen a legutolsó, mindenkinek a szolgája.”

Jézus megbízik a tanítványokban törekenységük és félelmeik ellenére is, és meghívja őket, hogy kövessék őt, társai legyenek a küldetésében, azaz mindenkit szolgáljanak. Pál apostol buzdítása jut erről eszünkbe a Filippi keresztényekhez: „Semmit se tegyetek vetélkedésből vagy hiú dicsőségvágyból! Inkább mindenki alázatosan a másikat tartsa magánál kiválóbbnak. Senki ne keresse csak a maga javát, hanem a másét is. Ugyanazt a lelkületet ápoljátok magatokban, amely Krisztus Jézusban volt.” [1] Szolgáljunk, de nem úgy, mint a rabszolgák, akik rá voltak kényszerítve, hanem szabad emberként, aki nagylelkűen föl kínálja képességeit, erejét, aki nem csak egy csoport, egy rész szolgálatában áll, hanem kivétel és előítéletek nélkül mindenki iránt odaadást tanúsít, akinek szüksége van a segítségére.

Ez számunkra is, korunkban is egy meghívás, hogy nyitott szívvel és elmével felismerjük

mások szükségleteit és gondjukat viseljük, fáradozzunk azon, hogy hiteles emberi kapcsolatokat építsünk, hogy gyümölcsöztessük a talentumainkat a közjóért, újrakezdve minden nap a bukások ellenére is. Meghívás ez, hogy az utolsó helyet foglaljuk el annak érdekében, hogy mindenki közelebb kerülhessen közös jövőnk, az egyetemes testvériség megvalósulásához.

„Ha valaki első akar lenni, legyen a legutolsó, mindenkinek a szolgája.”

Chiara Lubich ezt az igét kommentálva elmondta, hogy is váltsuk gyakorlatra: „Válasszuk mi is Jézussal az utolsó helyet abban a számtalan helyzetben, amit a mindennapi élet teremt. Fontos feladat elvégzését bízták ránk? Ne érezzük magunkat valakinek, ne engedjünk teret a büszkeségnek és a gőgnek. Jusson eszünkbe, hogy a legfontosabb: szeretni felebarátunkat. Használjunk ki minden új helyzetet, hogy jobban szolgáljuk felebarátainkat. Ne feledkezzünk meg a jelentéktelennek tűnő dolgokról sem: személyes kapcsolatainkról, szerény hétköznapi kötelességeinkről, a segítsérről a szülőknél, a családi békéről és harmóniáról, a gyermekek neveléséről...

Igen, bárhog is alakulnak a dolgaink, ne feledjük, hogy a kereszténység elsősorban azt jelenti, hogy szeretünk, és különös módon szeretjük az utolsókat.

Ha így élünk, akkor életünk folytonosan Isten Országát fogja építeni itt a földön. Az ilyeneknek Jézus minden egyebet ráadásként ígért meg: egészséget, javaikat és bőségben minden dolgot..., hogy szétosszuk a többiek között, és így Isten gondviselésének kitárt karja legyen sokak számára.” [2]

„Ha valaki első akar lenni, legyen a legutolsó, mindenkinek a szolgája.”

Közös otthonunk megóvása is nagyon időszerű módja a közjó szolgálatának, és ezt a világon sokakkal egyetértésben tehetjük. Évek óta kiemelt területe közös keresztény tanúságtételünknek is. Szeptember 1-én, a *teremtés imavilágnapján* kezdődik és október 4-éig, Assisi Szent Ferenc emléknapiáig tart a

teremtés időszaka

. Egyre több egyház részvételével fordítunk ilyenkor különös figyelmet a teremtet világ gondozására.

A taizéi közösség az idei alkalomra a következő imádságot ajánlotta: *„Szerető Istenünk, add, hogy a jelenlétedben maradjunk, és add meg felismernünk végtelen szépségedet mindabban, amit teremtettél, mindabban, ami téled, a te kimeríthetetlen közelségedből származik. Add, hogy jobban odafigyeljünk a többiekre és az egész teremtésre. Taníts meg fölfedeznünk az értékét, és add, hogy a te békéd hordozói legyünk az emberiség családjában.”*

[3]

Letizia Magri

[1] Fil 2,3-5

[2] C. Lubich, Az élet igéje, 1985. szeptember

[3] vö. https://www.taize.fr/it_article24642.html

forrás: fokolare.hu